ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 26ης Οκτωβρίου 1995 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-199/94 P και C-200/94 P,

Pesquería Vasco-Montañesa SA (Pevasa), εταιρία ισπανικού δικαίου με έδρα το Bermeo (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τη Maria Iciar Angulo Fuertes, δικηγόρο Βισκάγιας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, Rue Mathias Hardt,

και

Compañía Internacional de Pesca y Derivados SA (Inpesca), εταιρία ισπανικού δικαίου με έδρα το Bermeo (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τη Maria Iciar Angulo Fuertes, δικηγόρο Βισκάγιας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, Rue Mathias Hardt,

αναιρεσείουσες,

που έχουν ως αντικείμενο δύο αιτήσεις αναιρέσεως που ασκήθηκαν κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στις 28 Απριλίου 1994 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-452/93 και T-453/93, Pevasa και Inpesca κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Συλλογή 1994, σ. II-229), και με τις οποίες ζητείται, πρώτον, να ακυρωθεί η διάταξη αυτή, δεύτερον, να ακυρωθούν οι αποφάσεις της

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991, με τις οποίες απορρίφθηκαν οι αιτήσεις χρηματοδοτικής ενισχύσεως που είχαν υποβάλει οι προσφεύγουσες-αναιρεσείουσες δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με κοινοτικές δράσεις για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων του τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376, σ. 7), τρίτον, να διαταχθεί η Επιτροπή να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη χορήγηση στις αναιρεσείουσες της εν λόγω χρηματοδοτικής ενισχύσεως και, τέταρτον, να καταδικαστεί η Επιτροπή στην αποκατάσταση των ζημιών που προκάλεσε με τη συμπεριφορά της,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Francisco José Santaolalla Gadea, κύριο νομικό σύμβουλο, και José Luis Iglesias Buhigues, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. N. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch, G. F. Mancini (εισηγητή), F. A. Schockweiler και P. J. G. Kapteyn, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 8 Ιουλίου 1994, η Pesquería Vasco-Montañesa SA (στο εξής: Pevasa), και η Compañía Internacional de Pesca y Derivados SA (στο εξής: Inpesca), άσκησαν αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1994, Τ-452/93 και Τ-453/93, Pevasa και Inpesca κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-229), η οποία απέρριψε τις προσφυγές τους ως απαράδεκτες και τις καταδίκασε στα δικαστικά έξοδα. Η Pevasa και η Inpesca ζητούν επίσης από το Δικαστήριο να ακυρώσει τις αποφάσεις της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991, με τις οποίες απορρίφθηκαν οι αιτήσεις χρηματοδοτικής ενισχύσεως που είχαν υποβάλει οι προσφεύγουσες δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με κοινοτικές δράσεις για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων του τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376, σ. 7, στο εξής: κανονισμός 4028/86), να διατάξει την Επιτροπή να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη χορήγηση στις αναιρεσείουσες της εν λόγω χρηματοδοτικής ενισχύσεως και να καταδικάσει την Επιτροπή στην αποκατάσταση των ζημιών που προκάλεσε με τη συμπεριφορά της.

2 Σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86, η Επιτροπή μπορεί να χορηγήσει χρηματοδοτική ενίσχυση σε σχέδια υλικών επενδύσεων σχετικά με την αγορά ή τη ναυπήγηση νέων αλιευτικών σκαφών. Το άρθρο 35, παράγραφος 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι η Επιτροπή αποφασίζει δύο φορές κατ' έτος επί των αιτήσεων με τις οποίες ζητείται μια τέτοια ενίσχυση και ότι «η πρώτη απόφαση εκδίδεται το αργότερο στις 30 Απριλίου και αφορά τις αιτήσεις που υποβάλλονται το αργότερο στις 31 Οκτωβρίου του προηγουμένου έτους και η δεύτερη απόφαση εκδίδεται το αργότερο στις 31 Οκτωβρίου και αφορά τις αιτήσεις που υποβάλλονται το αργότερο στις 31 Μαρτίου του τρέχοντος έτους». Σύμφωνα με το άρθρο 37, παράγραφος 1, οι αιτήσεις που δεν μπόρεσαν να τύχουν ενισχύσεως λόγω της ανεπάρκειας των χρηματοδοτικών μέσων μεταφέρονται μία μόνον φορά στον προϋπολογισμό του επομένου οικονομικού έτους.

3 Από την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη προκύπτει ότι στις 29 Ιουνίου 1989 υπεβλήθη από την Inpesca στην Επιτροπή αίτηση χρηματοδοτικής ενισχύσεως για τη ναυπήγηση ενός σκάφους αλιείας και καταψύξεως τόνων. Στις 31 Οκτωβρίου 1989 η Pevasa υπέβαλε παρόμοια αίτηση.

4 Στις 18 Δεκεμβρίου 1990 η Επιτροπή απέστειλε στην Inpesca και στην Pevasa πανομοιότυπα έγγραφα, με τα οποία τις πληροφόρησε ότι τα σχέδιά τους δεν μπορούσαν να τύχουν της χρηματοδοτικής ενισχύσεως λόγω του ότι τα διαθέσιμα κονδύλια του προϋπολογισμού για τη χρηματοδότηση των σχεδίων του 1990 δεν επαρκούσαν.

5 Η Επιτροπή δέχθηκε ότι οι αποφάσεις της επί των αιτήσεων των αναιρεσειουσών θα έπρεπε να είχαν εκδοθεί το αργότερο μέχρι τις 30 Απριλίου 1990. Η Επιτροπή έδωσε την εξήγηση ότι τον Απρίλιο του 1990 είχε αναγκαστεί να αναστείλει τη χορήγηση νέων ενισχύσεων, για τον λόγο ότι ορισμένα κράτη μέλη δεν της είχαν διαβιβάσει όλα τα απαραίτητα πληροφοριακά στοιχεία για τη διεκπεραίωση των υποβληθεισών αιτήσεων. Επισήμανε επίσης ότι οι αιτήσεις των αναιρεσειουσών μεταφέρθηκαν αυτομάτως στο οικονομικό έτος 1991, σύμφωνα με το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86.

6 Τον Απρίλιο του 1991 η Επιτροπή αποφάσισε να αναστείλει κάθε απόφαση περί χορηγήσεως κοινοτικής ενισχύσεως για τη ναυπήγηση αλιευτικών σκαφών. Γνωστοποίησε όμως, με ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 20ής Ιουνίου 1991 (ΕΕ C 160, σ. 3), ότι όλα τα σχέδια ναυπηγήσεως θα επανεξετάζονταν στο πλαίσιο της προετοιμασίας των αποφάσεων της Επιτροπής για το δεύτερο ήμισυ του οικονομικού έτους 1991.

7 Στις 8 Νοεμβρίου 1991 η Επιτροπή απέστειλε στις αναιρεσείουσες πανομοιότυπα έγγραφα, με τα οποία τις πληροφόρησε ότι τα σχέδιά τους δεν είχαν μπορέσει να τύχουν της χρηματοδοτικής ενισχύσεως για τον λόγο ότι τα διαθέσιμα κονδύλια του προϋπολογισμού για τη χρηματοδότηση των σχεδίων του 1991 δεν επαρκούσαν.

8 Με έγγραφο της 7ης Ιανουαρίου 1992 η Pevasa ζήτησε από την Επιτροπή να της γνωστοποιήσει αν η αίτηση ενισχύσεως που είχε υποβάλει είχε μεταφερθεί στο οικονομικό έτος 1992 και, σε περίπτωση οριστικής απορρίψεώς της, να της κοινοποιήσει την αιτιολογία της απορρίψεως. Στις 27 Ιανουαρίου 1992 η Inpesca απέστειλε πανομοιότυπο έγγραφο προς την Επιτροπή.

9 Δεδομένου ότι δεν έλαβαν απάντηση στα έγγραφά τους, η Pevasa και η Inpesca απηύθυναν στην Επιτροπή, στις 18 Μαρτίου και στις 31 Μαρτίου 1992 αντιστοίχως, όχληση για να ενεργήσει, κατά την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΟΚ.

10 Με έγγραφα της 18ης Μαΐου 1992, που παρελήφθησαν στις 25 Μαΐου 1992, η Επιτροπή γνωστοποίησε στις αναιρεσείουσες ότι τα από 18 Δεκεμβρίου 1990 και 8 Νοεμβρίου 1991 έγγραφα αποτελούσαν αμφότερα κοινοποιήσεις αιτιολογημένων αποφάσεων, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 35 του κανονισμού 4028/86.

11 Με έγγραφα της 21ης Μαΐου 1992 η Επιτροπή επισήμανε, αφενός, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 37, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, οι αιτήσεις χρηματοδοτικής ενισχύσεως που δεν κατέστη δυνατόν να ικανοποιηθούν λόγω της ανεπάρκειας των χρηματοδοτικών μέσων δεν μπορούν να μεταφερθούν παρά μία μόνον φορά στον προϋπολογισμό του επομένου οικονομικού έτους. Αφετέρου, υπενθύμισε ότι ο πίνακας των σχεδίων που έτυχαν κοινοτικής ενισχύσεως

ήταν διαθέσιμος κατόπιν αιτήσεως και ότι οι ενδιαφερόμενοι μπορούσαν επομένως να εξετάσουν και, ενδεχομένως, να ζητήσουν από το Δικαστήριο να ελέγξει τη νομιμότητα της αποφάσεως της Επιτροπής να χορηγήσει κοινοτική χρηματοδότηση κατά προτεραιότητα στα εν λόγω σχέδια.

12 Στις 30 Ιουλίου 1992 οι αναιρεσείουσες άσκησαν προσφυγή στηριζόμενες στα άρθρα 173, 174, 176, 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, με τις οποίες ζήτησαν να ακυρωθούν οι αποφάσεις της Επιτροπής που προέκυπταν από τα έγγραφα της 18ης Δεκεμβρίου 1990 και της 8ης Νοεμβρίου 1991, να διαταχθεί η Επιτροπή να λάβει τα αναγκαία μέσα για τη χορήγηση της κοινοτικής χρηματοδοτικής ενισχύσεως που είχαν ζητήσει και να αναγνωριστεί το δικαίωμά τους επί αποζημιώσεως για τις ζημίες που είχαν προκληθεί από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις.

13 Στις 28 Απριλίου 1994 το Πρωτοδικείο εξέδωσε διάταξη απορρίπτουσα τις προσφυγές αυτές ως απαράδεκτες. Θεώρησε, ειδικότερα, ότι, στο μέτρο που οι εν λόγω προσφυγές περιείχαν αιτήματα ακυρώσεως, ασκήθηκαν πολύ μετά την παρέλευση της προθεσμίας των δύο μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 173 της Συνθήκης, παρεκταθείσας κατά δέκα ημέρες λόγω αποστάσεως. Έκρινε ότι τα αιτήματα με τα οποία εζητείτο από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη χορήγηση της αιτηθείσας ενισχύσεως υπερακόντιζαν την αρμοδιότητα που έχει απονεμηθεί στον κοινοτικό δικαστή στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως. Το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι τα αιτήματα αποζημιώσεως, όπως προέκυπταν από τις προσφυγές, με τα οποία εζητείτο, ως αποζημίωση, η καταβολή των τόκων που αναλογούσαν στην αιτηθείσα χρηματοδοτική ενίσχυση, δεν ήσαν αυτοτελή, αλλά εξηρτώντο από τα αιτήματα με τα οποία εζητείτο από το Πρωτοδικείο να αναγνωρίσει το δικαίωμα των αναιρεσειουσών επί της χρηματοδοτικής ενισχύσεως και, δεδομένου ότι τα τελευταία αυτά αιτήματα ήσαν απαράδεκτα, ήσαν και εκείνα επίσης απαράδεκτα. Τέλος, τα αιτήματα αποζημιώσεως που προέκυπταν από τα υπομνήματα απαντήσεως συνιστούσαν, κατά το Πρωτοδικείο, νέα αιτήματα, των οποίων δεν μπορούσε να επιτραπεί η υποβολή, βάσει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

14 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως που υπέβαλαν κατά της διατάξεως της 28ης Απριλίου 1994, η Pevasa και η Inpesca προέβαλαν, κατ' ουσίαν, τρεις λόγους, που αντιστοιχούν στα διάφορα αιτήματα που υπέβαλαν σε πρώτο βαθμό και τα οποία απορρίφθηκαν από το Πρωτοδικείο ως απαράδεκτα. Με το υπόμνημα αντικρούσεως η Επιτροπή ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως.

15 Βάσει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

16 Όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως των αποφάσεων της Επιτροπής, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 173 της Συνθήκης, θεωρώντας ότι τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991 ήσαν διατυπωμένα με ακρίβεια και χωρίς διφορούμενα, ότι συνιστούσαν πράξεις παράγουσες οριστικά έννομα αποτελέσματα έναντι των αναιρεσειουσών, ότι ισοδυναμούσαν με σύννομη κοινοποίηση των αποφάσεων τις οποίες περιείχαν και ότι, επομένως, οι προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής άρχισαν να τρέχουν όταν οι αναιρεσείουσες έλαβαν γνώση αυτών. Κατά τις αναιρεσείουσες, η συμπεριφορά της Επιτροπής προκάλεσε σύγχυση, τους δημιούργησε σχετικώς εύλογες αμφιβολίες και παραβίασε τις αρχές της ασφαλείας δικαίου και της καλής πίστεως. Κατ' αρχάς, τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991 είχαν συνταχθεί κατά τρόπο ανάλογο με εκείνο των εγγράφων της 18ης Δεκεμβρίου 1990, μολονότι η Επιτροπή τους προσέδωσε διαφορετικά έννομα αποτελέσματα, καθόσον τα δεύτερα περιείχαν μεταφορά των αιτήσεων χρηματοδοτικής ενισχύσεως στον προϋπολογισμό του επομένου οικονομικού έτους, ενώ τα πρώτα συνεπάγονταν την οριστική απόρριψή τους. Εξάλλου, ήταν πασίδηλο ότι η Επιτροπή δεν τηρούσε τις διατάξεις του άρθρου 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86, οι οποίες προβλέπουν ότι οι αιτήσεις χρηματοδοτικής ενισχύσεως μπορούν να μεταφερθούν μία και μόνο φορά, όπως επισήμανε το Ελεγκτικό Συνέδριο στην ετήσια έκθεσή του για το οικονομικό έτος 1990 (ΕΕ C 324 της 13ης Δεκεμβρίου 1991, σ. 1 και συγκεκριμένα σ. 93). Τέλος, η διφορούμενη συμπεριφορά της Επιτροπής επιβεβαιώθηκε από το γεγονός ότι δεν απάντησε στις από 7 και 27 Ιανουαρίου 1992 αιτήσεις παροχής διευκρινίσεων, που υποβλήθηκαν

προτού οι αναιρεσείουσες την καλέσουν να ενεργήσει, βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης. Επομένως, η θέση της Επιτροπής δεν καθορίστηκε κατά τρόπο σαφή και βέβαιο παρά μόνον με τα έγγραφα της 18ης Μαΐου 1992, που κοινοποιήθηκαν στις 25 Μαΐου 1992, ημερομηνία που αποτελεί την αφετηρία για τον υπολογισμό της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 173.

17 Πρώτον, διαπιστώνεται ότι τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991 αναφέρουν σαφώς και χωρίς διφορούμενα ότι οι αιτήσεις χρηματοδοτικής ενισχύσεως είχαν απορριφθεί λόγω ανεπαρκείας των σχετικών κονδυλίων του προϋπολογισμού. Όπως ορθώς παρατήρησε το Πρωτοδικείο, ο οριστικός χαρακτήρας των απορρίψεων αυτών, οι οποίες ακολούθησαν τις ανάλογες αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 1990, προκύπτει από το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86, το οποίο επιτρέπει μία μόνο μεταφορά των αιτήσεων, και όχι από απόφαση της Επιτροπής. Επομένως, αφενός μεν η Επιτροπή δεν είχε την υποχρέωση να διευκρινίσει τις έννομες συνέπειες της δεύτερης απορρίψεως, αφετέρου δε το γεγονός ότι τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991 είχαν συνταχθεί κατά τρόπο ανάλογο με εκείνο των εγγράφων της 18ης Δεκεμβρίου 1990 δεν έχει συναφώς καμία σημασία.

18 Δεύτερον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αποδεδειγμένως η Επιτροπή παρέβη το εν λόγω άρθρο 37, παράγραφος 1, κατά την εξέταση άλλων αιτήσεων, οι αναιρεσείουσες δεν μπορούν να στηριχθούν σε τέτοιες παρανομίες για να υποστηρίξουν ότι οι έννομες συνέπειες της απορρίψεως που προκύπτει από τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991 ήσαν αβέβαιες.

19 Τρίτον, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν απάντησε ταχέως στις υποβληθείσες από τις αναιρεσείουσες αιτήσεις παροχής διευκρινίσεων, όσο λυπηρό και αν είναι, δεν είναι ικανό να μεταβάλει τον οριστικό χαρακτήρα των επίδικων αποφάσεων.

20 Επομένως, το Πρωτοδικείο έκρινε ορθώς ότι τα έγγραφα της 8ης Νοεμβρίου 1991 συνιστούσαν πράξεις παράγουσες οριστικά έννομα αποτελέσματα έναντι των αναιρεσειουσών, ότι ισοδυναμούσαν με σύννομη κοινοποίηση των αποφάσεων τις οποίες περιείχαν και ότι, επομένως, οι προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής που προβλέπονται στο άρθρο 173 άρχισαν να τρέχουν κατά τον χρόνο κατά τον οποίο οι αναιρεσείουσες έλαβαν γνώση αυτών. Ομοίως, ορθώς θεώρησε ότι τα αυτά συμπεράσματα επιβάλλονταν, για τους ίδιους λόγους, όσον αφορά τα έγγραφα της 18ης Δεκεμβρίου 1990.

21 Επομένως, ο πρώτος αυτός λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

22 Όσον αφορά τα αιτήματα με τα οποία ζητήθηκε από το Πρωτοδικείο να κηρύξει άκυρες τις επίδικες αποφάσεις και να διατάξει την Επιτροπή να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη χορήγηση της αιτηθείσας ενισχύσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο παρέβη τα άρθρα 174 και 176 της Συνθήκης, καθόσον κακώς συνεξέτασε δύο χωριστά αιτήματα των αναιρεσειουσών, στηριζόμενα επί των δύο αυτών άρθρων αντιστοίχως. Αφενός, από το άρθρο 174 προκύπτει ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου να δεχθεί την προσφυγή θα είχε ως συνέπεια ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις θα έπρεπε να κηρυχθούν άκυρες, πράγμα το οποίο οι αναιρεσείουσες είχαν ζητήσει με το πρώτο από τα εν λόγω αιτήματα. Αφετέρου, από το άρθρο 176 προκύπτει ότι το όργανο από το οποίο προέρχεται η ακυρωθείσα πράξη υποχρεούται να λάβει τα αναγκαία μέτρα σεβόμενο την εκδοθείσα απόφαση, οπότε το δεύτερο από τα εν λόγω αιτήματα δεν υπερακόντιζε τις αρμοδιότητες που παρέχει η Συνθήκη στον κοινοτικό δικαστή.

23 Πρώτον, το αίτημα που υπέβαλαν οι αναιρεσείουσες σε πρώτο βαθμό και με το οποίο ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να κηρύξει άκυρες τις επίδικες αποφάσεις συγχέεται με το αίτημα ακυρώσεως το οποίο το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτο.

24 Δεύτερον, στο μέτρο που με το εν λόγω αίτημα ζητήθηκε από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να λάβει ορισμένα μέτρα, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., ως πλέον πρόσφατη, την απόφαση της 5ης Ιουλίου 1995, C-21/94, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, που δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 33) προκύπτει ότι, στο πλαίσιο του στηριζομένου στο άρθρο 173 της Συνθήκης ελέγχου νομιμότητας, ο κοινοτικός δικαστής δεν είναι αρμόδιος να διατυπώνει διαταγές, ακόμη και αν αυτές αφορούν τον τρόπο εκτελέσεως των αποφάσεών του.

25 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου

26 Όσον αφορά το αίτημα ανορθώσεως των ζημιών που υπέστησαν, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη τα άρθρα 176, 178 και 215, επειδή ερμήνευσε κατά τρόπο ελλιπή, μεροληπτικό και υπερβολικά τυπολατρικό το διατυπωθέν στο δικόγραφο αίτημα. Το αίτημα αυτό αφορούσε τόσο την καταβολή της χρηματοδοτικής ενισχύσεως, ως αποζημιώσεως, όσο και το δικαίωμα επί τόκων υπερημερίας. Στο πλαίσιο αυτό, το αίτημα αποζημιώσεως στηριζόταν σε συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 176, 178 και 215 και ήταν αυτοτελές και διακριτό σε σχέση με το αίτημα ακυρώσεως.

27 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα αιτήματα που διατύπωσαν οι αναιρεσείουσες στα δικόγραφα που κατέθεσαν σε πρώτο βαθμό είχαν ως αντικείμενο τόσο την καταβολή αποζημιώσεως όσο και το δικαίωμα καταβολής τόκων υπερημερίας, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως κρίνει (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 12ης Νοεμβρίου 1981, 543/79, Birke κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2669, σκέψη 28, και 799/79, Bruckner κατά Επιτροπής και

Συμβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2697, σκέψη 19) ότι, καίτοι ένας διάδικος μπορεί να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως χωρίς να υποχρεούται από καμία διάταξη να επιδιώξει την ακύρωση της παρανόμου πράξεως που του προξενεί ζημία, παρ' όλ' αυτά δεν μπορεί, με το τέχνασμα αυτό, να αποφύγει το απαράδεκτο προσφυγής που στρέφεται κατά του ιδίου παρανόμου μέτρου και επιδιώκει τα ίδια οικονομικά αποτελέσματα.

28 Εν προκειμένω, με τα φερόμενα ως αιτήματα αποζημιώσεως εσκοπείτο ακριβώς η καταβολή ποσών ίδιων ακριβώς με τα ποσά της κοινοτικής ενισχύσεως η οποία θα είχε καταβληθεί αν η Επιτροπή είχε δεχθεί τις αιτήσεις των αναιρεσειουσών, ποσών προσαυξημένων με τόκους υπερημερίας, και τα αιτήματα αυτά στηρίζονταν στους ίδιους λόγους ακυρότητας που είχαν προβληθεί στο πλαίσιο του αιτήματος ακυρώσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι πρόδηλο ότι ο σκοπός των αγωγών αποζημιώσεως ήταν να παρακαμφθεί η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 173 και, επομένως, συνιστούσαν καταστρατήγηση της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 178 της Συνθήκης.

29 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι όλοι οι λόγοι αναιρέσεως που προέβαλαν οι αναιρεσείουσες κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου είναι προδήλως αβάσιμοι. Δεδομένου ότι τα λοιπά αιτήματα των αναιρεσειουσών εξαρτώνται από την ακύρωση της εν λόγω διατάξεως, παρέλκει η εξέτασή τους. Επομένως, οι αιτήσεις αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

30 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει τις αιτήσεις αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 26 Οκτωβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

K. N. Κακούρης